

kolu značí průměrnou výši jezu starého, a že tedy relace 1.27 m pod stálým bodem z r. 1911 označuje úroveň koruny jezu starého, takže povolením nového jezu v této úrovni nenastane žádná změna v úrovni hladiny v obou zdržích, což bylo podle protokolu z 19. října 1927 i podle obsahu konsensu, čte-li se v celku, intendováno.

Žal. úřad neměl tedy ani pro výklad konsensu v tom smyslu, že zřízení jezu bylo povoleno o úrovni koruny 1.27 m pod stálým bodem z r. 1911, dostatečného podkladu. Otázkou, zdali bylo by lze takovýto výklad konsensu zařadit na jiném materiálu spisovém a dále otázkou, zdali — nepodaří-li se výklad takový dostatečně opřít, a zůstane-li proto obsah konsensu dvojsmyslným a konsens následkem toho snad zmatečným — nastala by potřeba konsens tento v dodatečném řízení konsensním doplnit přesným stanovením úrovně koruny jezové, nemusil se soud zabývat, protože nejsou obsahem nař. rozhodnutí. Za vyličeného stavu věci nemohl soud uznati opravu konsensu nař. rozhodnutím provedenou za přípustnou a musil proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.616.

O b e c n í d á v k y: Okolnost, že v kuchyni také bydlí, resp. přespává služka, nemůže onu kuchyni zbaviti povahy místnosti, jež je podle § 1 odst. 3 lit. a) dávkových pravidel, platných pro město Kouřim pro období od 2. září 1931 do 31. prosince 1936, vyňata z povinnosti dávkové (z přepychových bytů).

(Nález ze dne 20. prosince 1934 č. 5516/33.)

V ě c: JUDr. Jan B. v K. proti okresnímu úřadu v Kolíně o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okresní úřad v Kolíně nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu z předpisu obecní dávky z přepychových bytů za dobu od 1. září do 31. prosince 1931, a to z důvodu, že za obytné místnosti nepovažují se pouze ty prostory, které podle svého určení slouží výhradně za kuchyni, spíž a pod. V případě st-lově však kuchyň nutno považovati za místnost obytnou z důvodu, že neslouží výhradně za kuchyň, nýbrž je zároveň trvale obývána služkou.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss:

Stížnost vytýká, že nař. rozhodnutí proti jasnému znění předpisu vsouvá do svých důvodů ještě slůvko »výhradně«, které v pravidlech obsaženo není. Tím dává pravidlům jiný výklad, který s přesným textem jejich nesouhlasí. Dále namítá stížnost, že stačí pouze, aby místnost určena byla za kuchyni a že nezáleží na tom, zda přechodně nebo mimo to jest jí užíváno i k účelu jinému. Stížnosti nutno přisvědčiti.

Podle dávkových pravidel platných pro město Kouřim pro období od 2. září 1931 do 31. prosince 1936 (§ 1 odst. 3 lit. a), nepovažují se za obytné místnosti »prostory, které podle svého určení slouží za kuchyni, spíží, síň, verandu, koupelnu nebo záchod«. Podle tohoto ustanovení není tedy vynětí místností tam uvedených z počtu místností obytných

podmíněno tím, že — jak za to má žal. úřad — slouží výhradně některému z účelů sub. lit. a) zmíněných. Podmínkou vynětí je pouze, že »podle svého určení slouží«, t. j. že ta která místnost je pro ten který účel určena a že mu slouží, aniž však okolnost, že vedle toho slouží také účelu jinému, místnost onu z ustanovení lit. a) vylučuje.

Správnost tohoto závěru jest speciálně pokud se týče kuchyní patrna, srovnají-li se vzorcová pravidla vl. nař. č. 143/1922 Sb. se vzorcovými pravidly vl. nař. č. 15/1928 Sb., kdežto podle pravidel prv uvedených prostory, které podle svého určení slouží za kuchyni, byly vyňaty z počtu místností obytných pouze potud, »pokud neslouží zároveň účelům obytným, jmenovitě ku přespání«, byla v pravidlech vl. nař. č. 15/1928 Sb., která sloužila také za podklad pravidlům platným pro sporný případ, slova uvedená v uvozovkách vypuštěna.

V daném případě není sporno, že místnost, o kterou jde, je za kuchyň určena a že také fakticky za kuchyň slouží. Tím je splněn předpoklad ustanovení § 1 odst. 3 lit. a) pravidel. Okolnost, že v kuchyni také bydlí, resp. přespává služka, nemůže kuchyni onu zbaviti povahy místnosti podle cit. předpisů z dávkové povinnosti vyňaté.

Nař. rozhodnutí spočívá na mylném právním názoru, pročez bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 11.617.

Obecní dávky. — Řízení správní (Čechy): I za účinnosti § 76 spr. ř. č. 8/28 jest podacím místem pro odvolání, podané ve smyslu § 14 odst. 3 pravidel o dávce ze zábav (vl. nař. č. 143/22), starosta obce.

(Nález ze dne 20. prosince 1934 č. 23.783.)

Prejudikatura: Boh. A 10.164/32.

Věc: Město J. proti okresnímu úřadu v Jablonci n./N. o dávku ze zábav.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Zúčastněné straně Rudolfu R. předeepsána byla městským úřadem v J. dávka ze zábav měsíčně 4.200 Kč z peněžního hracího automatu. Rekurs jmenovaného obecní zastupitelstvo v sezení dne 19. ledna 1932 zamítlo, o čemž byl odvolatel zpraven výměrem městského úřadu z 5. února 1932, doručeným dne 6. února 1932. Zúčastněná strana podala další odvolání dne 17. února 1932 a to přímo u okr. úřadu; ten dodal je k instruování městskému úřadu, kam došlo dne 22. února 1932. Nař. rozhodnutím pak okresní úřad odvolání zúčastněné strany vyhověl a předpis dávky zrušil.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost předem namítá, že nař. rozhodnutí je vadné, poněvadž jednak o námitce stěžujícího si města, že odvolání jest opožděné, úřad nerozhodl, a jednak, že rozhodl na základě odvolání pozdě podaného. Námitce stížnosti v posledním směru vznesené nutno přisvědčiti. Podle 3. odst. § 14 pravidel o dávce ze zábav vl. nař. č. 143/1922 Sb. lze se